

нормативів та недопущення неплатоспроможності таких учасників. Вони є основними завданнями НКЦПФР, які повинні бути виконанні на стадії ліцензування професійних учасників ринку цінних паперів. Ці вимоги вирізняються між собою залежно від виду професійної діяльності на фондовому ринку, але мають спільну мету – створення належних умов функціонування ринку цінних паперів для професійних учасників та забезпечення належного захисту прав та інтересів споживачів фондового ринку. Тому, було б доречним, якби законодавець передбачив єдині Ліцензійні умови провадження професійної діяльності на фондовому ринку для всіх професійних учасників у вигляді єдиного нормативного акту з врахуванням певних особливостей для кожного такого виду.

ЛІТЕРАТУРА

1. Полухович В. І. Державне регулювання фондового ринку України: господарсько-правовий механізм: монографія. Київ: НДІ приватного права і підприємництва НАПрН України, 2012. 337 с.

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АДМІНІСТРАТИВНИХ КОМІСІЙ ЯК СУБ'ЄКТУ РОЗГЛЯДУ СПРАВ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Щеглаков Іван Едуардович,
студент 2 курсу, групи 07-17-03
Міжнародно-правового факультету
НЮУ імені Ярослава Мудрого

Науковий керівник:
Солнцева Христина Володимирівна,
к. ю. н., доцент, доцент кафедри адміністративного права
та адміністративної діяльності
НЮУ імені Ярослава Мудрого

У роботі досліджено процедуру розгляду справ про адміністративні правопорушення, зокрема, автором проаналізовано питання доцільності діяльності адміністративних комісій як суб'єкта розгляду таких справ.

Ключові слова: адміністративна комісія, адміністративні правопорушення.

Головним завданням правової держави є підтримання правопорядку у суспільстві. Однією з умов для цього є чітке визначення у законодавстві протиправних діянь, санкцій за них, а також органів, які ці санкції накладають. Кодекс України про адміністративні правопорушення у ст. 213 визначає перелік органів та їх посадових осіб, які уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення, серед яких передбачаються й адміністративні комісії при виконавчих комітетах сільських, селищних, міських рад [4].

Стаття 215 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КупАП) визначає, що «адміністративні комісії утворюються відповідними органами місцевого самоврядування у складі голови, заступника голови, відповідального секретаря, а також членів комісії». Відповідно, стаття 218 КУпАП відносить до відома адміністративних комісій понад 30 складів правопорушень [4]. Як зазначає Л. І. Живицька, серед органів адміністративної юрисдикції адміні-

стративні комісії – це єдиний орган, який призначений виключно до розгляду справ про адміністративні правопорушення [1].

Однак, у діяльності адміністративних комісій є деякі проблеми:

1) Нечітка розмежованість підвідомчості між адміністративними комісіями та виконавчими комітетами (виконавчими органами) сільських, селищних, міських рад. Так, наприклад, КУпАП до відома цих двох органів відносить правопорушення, передбачені ст.92, ст.99, ст.141, ст.142, ст.152, ст.175-1, ч.4 ст.181, ст.183, ст. 186-1 та іншими. Тому виникає незрозумілість щодо того, яким з двох органів повинні вирішуватися справи щодо цих правопорушень.

2) Некомпетентність комісії, тому що законом не встановлюється вимог щодо наявності у членів комісії юридичної освіти. Крім того, адміністративні комісії під час розгляду справ не використовують допомоги спеціалістів з тих чи інших галузей, що могли б довести шкідливість діяння. Наприклад, при розгляді правопорушення, передбаченого ст. 104-1, було б доцільно використовувати під час засідання комісії допомогу спеціаліста в галузі сільського господарства, або при розгляді правопорушення, передбаченого ст.103, було б доцільно використовувати допомогу спеціаліста в галузі паливного господарства.

3) Невирішеність питання щодо адміністративних комісій, які утворюються місцевими державними адміністраціями. Кодекс України про адміністративні правопорушення у ст.215 передбачає, що адміністративні комісії утворюються відповідними органами місцевого самоврядування, а Закон України «Про місцеві державні адміністрації» визначає ч.2 ст.1, що «місцева державна адміністрація є місцевим органом виконавчої влади і входить до системи органів виконавчої влади» [3]. Таким чином, постає питання щодо підвідомчості адміністративних комісій, які створюються місцевими державними адміністраціями, оскільки ні Закон України «Про місцеві державні адміністрації», ні Кодекс України про адміністративні правопорушення не визначає їх порядку формування, діяльності та чіткої компетенції.

Таким чином, у діяльності адміністративних комісій наявні проблеми, що впливають із недостатнього правового забезпечення їх діяльності. Тому можна зробити наступні пропозиції:

1) Закріпити в Кодексі України про адміністративні правопорушення норму, яка б розмежовувала компетенцію адміністративних комісій і виконавчих комітетів (виконавчих органів) сільських, селищних, міських рад, шляхом закріплення наступного правила: «якщо адміністративна комісія створена, то вона й розглядає справу, якщо її немає, то справи розглядає орган, який повинен її створити» [5].

2) Встановлення на законодавчому рівні чіткого порядку розгляду справ про адміністративні правопорушення адміністративними комісіями: закріплення обов'язкового залучення до розгляду справи фахівця у тій галузі, котрої стосується справа, якщо її розгляд буде недостатньо повним без участі такого фахівця.

3) Закріплення у КУпАП порядку формування та діяльності адміністративних комісій, що утворюються місцевими державними адміністраціями, а також визначення переліку справ, які були б підвідомчі таким комісіям.

ЛІТЕРАТУРА

1. Живицька Л. І. Щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення адміністративними комісіями в Україні та ефективності такого розгляду. *Форум права*. 2013. № 4. С. 98–102. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2013_4_19.pdf.
2. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України № 280/97-ВР від 21.05.1997. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 24.
3. Про місцеві державні адміністрації: Закон України № 586-XIV від 9.04.1999. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 20/21.
4. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 р. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/80731-10/print1360053215179834>.
5. Кузьменко О. В., Гуржій Т.О. Адміністративно-процесуальне право України: підручник / за ред. О. В. Кузьменко. Київ: Атіка, 2008. 416 с.
6. Бондар В. В. Особливості розгляду адміністративних справ деякими органами. *Юридичний бюлетень*. 2016. Вип. 2. С. 44–54. URL: www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe%3FI21DBN%3DLINK%26P21D.